CIUMA DE STICLĂ

COSTI GURGU

În memoria mamei mele.

Îmi aduc aminte că era primăvara unui an. Nu ştiu exact care, pentru că toţi îmi par la fel şi au nume complicate ca să le reţin. Era primăvară, aşa cum e ea în Bucureşti. Caldă, umedă, cu mirosuri proaspete de copaci înverziţi şi pâine turcească, cu soare orbitor prevestind dogoarea din timpul verii. Copiii începuseră să-ţi plimbe pantalonaşii scurţi, oamenii de afaceri să-şi etaleze cravatele de mătase şi pantofii subţiri cu talpă din piele, adolescenţii reveneau pe străzi cu ultimele modele de Levi's, Benetton şi Naf-Naf, bişniţarii se întreceau în treninguri şi pantofi sport, iar aurolacii de la Gară, care între timp deveniseră obiectiv turistic, începeau să-şi scoată pungile din canale şi să adulmece aerul călduţ, cu miros de poluare.

Evenimentul s-a petrecut brusc, aşa cum se întâmplă catastrofele de obicei. Era trecut de miezul nopţii. Cerul atârna greu de stele deasupra capitalei. Zona era Gara de Nord cu viaţa de noapte intensă din jurul sălilor de jocuri şi buticuri non-stop, cu strigătele de ajutor din parcul gării şi hămăiturile zecilor de câini din spatele blocurilor.

Un ochi lichid s-a deschis în cer, luminând puternic deasupra palatului CFR, şi un fulger s-a desprins din el, trăznind silenţios clădirea. Un val de lavă albă şi spumoasă a ţâşnit pe toate ferestrele şi s-a scurs cu repeziciune pe ziduri. O explozie de spumă. Cartierul s-a cutremurat scurt, dar violent. În câteva minute, materia albă acoperise ministerul căilor ferate şi se răspândise pe o rază de câţiva metri în jur, apoi se coagulase şi întărise cu iuţeală. Întregul palat arăta ca o lumânare topită peste noapte.

Alertă generală, panică, evacuarea zonei gării, armata înălţând primele bariere şi încercând să izoleze aria afectată, savanţi mobilizaţi din toată ţara pentru a cerceta natura şi originea fenomenului, a injecţiei celeste, cum a fost denumit de presă mai târziu. În douăsprezece ore Bucureştiul devenise o zonă de război. În scurt timp, însă, a fost clar că nu era vorba de nici o putere de pe glob care să fi lansat vreun atac surpriză. Originile fenomenului au rămas necunoscute.

După o săptămână, materia albă îşi pierduse din aspectul mat, lăptos, de

la început şi căpătase o tentă translucidă. Sub stratul exterior începuse să pulseze un alt lichid, cenuşiu. O bolboroseală ameninţătoare, la care nici o încercare a savanţilor ori armatei nu a putut ajunge. Substanţa albicios-cristalină s-a dovedit indestructibilă. În timp, prin lichidul gri-murdar din interior au început să se discearnă mişcări repezi şi ondulate. Era evident că sub pojghiţa protectoare se născuse viaţă. O formă de viaţă străină. A fost botezată Ciuma de Sticlă.

Guvernul României a fost forţat de Naţiunile Unite să primească observatori oficiali şi echipe internaţionale de cercetători. În câteva luni, Bucureştiul îşi împlinise visul de a fi una dintre cele mai importante capitale ale lumii. Expansiunea fenomenului era relativ lentă, aşa încât marile reţele de televiziune şi grupuri de presă ocupaseră pe sume enorme clădiri întregi şi-şi aduseseră cele mai bune echipamente pentru a observa fenomenul şi a-l transmite în direct în lumea întreagă.

Ciuma de Sticlă câştiga în mod inexorabil câţiva metri pe zi. Lent, uneori de neobservat. La început au fost câteva înaintări fulgerătoare, care surprinseră diverse persoane, astfel apărând şi primele victime. În timp însă, atacurile s-au rărit, apoi au dispărut complet. Primii afectaţi împietriseră, acoperiţi de materia albă. Puteau fi văzuţi în câteva locuri, statui de ipsos, a căror suprafaţă se decolora în timp, devenind ca de sticlă, găzduind în interiorul lor mişcările noii vieţi. Alţii reuşiseră să scape coagulării Ciumei de Sticlă pe pielea lor, fiind transportaţi la timp în centrele de carantină. Se zvonea că fizic erau în regulă, însă psihic se produceau alterări. După câteva săptămâni, rapoartele oficiale declaraseră că o parte din ei îmbătrâniseră brusc şi muriseră, iar alţii rămăseseră traumatizaţi psihic, prinşi în mod subiectiv în parcurgerea aceleiaşi zile sau ore. Nimeni nu i-a mai văzut vreodată, nici pe unii, nici pe ceilalţi.

Unul dintre cazurile celebre şi pe care nu-l putuseră ascunde pentru mult timp, a fost cel al bătrânului cu ziarul. De această dată, atacul avusese altă natură. Individul a fost descoperit într-o picătură sticloasă, transparentă, precum insectele preistoriei în chihlimbar. Bătrânul însă era încă viu. Pleoapele îi fuseseră imobilizate, ca şi restul trupului, în aerul solidificat. Numai globii oculari îi rămăseseră mobili, siliţi la o veşnică stare de observare. După ani, el se afla în acelaşi loc, neschimbat, în aceeaşi poziţie, într-o eternă clipă, mutându-şi globii oculari după mişcările din exterior.

Cu toate că rândul savanţilor se îngroşa în fiecare lună, cu toate că totul era catalogat, denumit, studiat, testat, Ciuma de Sticlă avansa neobosită cu cei câţiva metri pe zi. Expansiunile surpriză încetaseră de mult, înaintarea fiind deja predictibilă. Se constatase oficial că nu era pericol de nici o

epidemie şi că Ciuma nu prezenta nici un alt risc în afara celui evident, al invaziei. Aşa că Bucureştiul forfotea de savanţi şi cercetători din cele mai îndepărtate colţuri ale lumii, de armata naţională şi de căştile albastre, de turişti şi de oamenii de afaceri născuţi după evenimentul Ciumei. La un an, barajul devenise practic fără rost, aria afectată fiind prea mare, iar presiunea populaţiei prea puternică.

Se zvonea că Bucureştiul va fi în cele din urmă evacuat, din raţiuni politice. Se zvonea că de fapt totul era doar un experiment cu arme biologice. Se zvonea că în câteva decenii Ciuma de Sticlă va acoperi întregul glob.

ÎNTÂLNIRI SECRETE

Cerul era senin, fără cea mai mică urmă de nori. Bătea un vânt răcoros. Străzile erau pustii. Era acea trecere din vară obosită în toamnă. Intrară în parc, plin de frunze veştejite şi bănci goale. Sax îşi aminti parcul în primăvară – verde crud şi înflorit. În vară trecuse într-un aspect stufos-matur, iar acum începuse să chelească, în iarnă urma să moară şi să-şi lase în urmă numai scheletul negricios. Apoi, încă o dată, scheletul se va umple de carne şi totul va intra în reluare.

Cei trei prieteni se opriră pe o alee. Kiss şi Trompi îşi scoaseră căştile din urechea dreapta şi se priviră. Pe faţa lui Kiss se lăţi un zâmbet sadic. Dădea din cap în ritmul muzicii. Trompi îl completă cu una din filozofările lui specifice şi-şi suflecă mânecile cămăşii până la cot. Sax mării volumul mini-discului. Asculta Judas Priest cu „Sarcină Grea”, remixată pe linie cryo-punk. Obişnuiau să asculte şi uneori să remixeze hiturile monştrilor rockului într-o acustică modernă. Dar niciodată nu se atinseseră de piesele sacre, de pietrele de hotar. Tobele îi bubuiau ritmic în sânge. Într-un final îşi scoase şi el casca din urechea dreaptă. Basul şi tobele îi iuţeau pulsul şi-i dădeau greutate paşilor. Da, conu’ Priest îl transforma într-un războinic în armură.

WC-urile din Parcul Icoanei erau urât mirositoare şi izolate. Locul preferat de întâlnire al homosexualilor. Legea nu mai interzicea relaţiile între persoane de acelaşi sex, însă interzicea practicarea oricărei forme de amor în locuri publice. Deci, când cei trei îi atacau pe iubăreţi în toaletele din Icoanei, legea era într-un fel de partea lor. Doar într-un fel, dar lor nu le păsa.

Coborâră în fugă treptele şi izbiră uşa de la intrare de perete. Tobele le bubuiau în timpanul stâng. Nu era decât unul singur, unul din clienţii lor obişnuiţi. Acesta se opri, deloc surprins, dintr-o mişcare de frecare vigu-

roasă a penisului deasupra unei chiuvete.

„Ce faci, moşule, te-ai apucat de zugrăvit?” zise Kiss după primii paşi.

Uşile de la cabine erau toate închise. Nu se auzea nici un zgomot în afara apei de la pisoare. Trompi începu să verifice fiecare cabină, una câte una, în timp ce Sax şi Kiss se apropiară de individ. Acesta, mic şi slab, cu o înfăţişare nervoasă, îşi introduse aparatura înapoi în pantaloni, îşi închise fermoarul şi-i privi zâmbind larg şi fericit cu gura ştirbă. De partea lipsă din dantură avuseseră ei grijă în sesiuni anterioare.

„De ce crezi că zâmbeşte bulanu?” întrebă mirat Sax.

„O crede c-a furat-o de atâtea ori, că ne-am plictisit şi-l lăsăm în pace”, spuse Kiss cu o tentă de umor ce nu-i era caracteristică.

Pumnul lui Sax îi zbură clientului fericit şi ultimul dinte frontal. Individul căzu lângă perete, ca o cârpă. Îşi ridică faţa însângerată spre ei – încă zâmbea satisfăcut.. O clipă mai târziu se auziră sirenele, departe.

„Acum ştiu de ce-i fericit, ’tu-ţi morţii mă-tii de bulan!”. Kiss îi înfundă un şut în stomac şi o luă la fugă pe scări în sus, după ceilalţi doi.

Maşinile de poliţie se îndreptau spre parc. Cei trei aleseră în grabă prima străduţă. La colţul ei, Sax privi înapoi. Două maşini se opriseră în Piaţa Icoanei. Câţiva poliţişti coborâseră şi începuseră să fugă după ei, în timp ce vehiculele întorceau şi se îndreptau spre bulevard, sperând să le taie faţă înainte de Piaţa Romană.

Cei trei nu erau chiar gaşca perfectă. Dar viaţa îi adusese împreună. Şi nu ar fi fost nici genul urmărit de poliţie. Dar asta este relativ şi întotdeauna discutabil. Tot viaţa îi împinsese înainte. Poate totul începuse de când părinţii lui Kiss, plecaţi în Franţa pentru vacanţă, îşi amânaseră întoarcerea acasă la auzul evenimentului din Bucureşti şi ţineau legătura cu unicul lor copil prin telefon; ori poate de când mama lui Sax căzuse la pat grav bolnavă, iar tatăl lui nu se putuse adapta ideii că boala ei nu avea un remediu şi decisese că unica soluţie viabilă era divorțul. Cine ştie când făcuseră primul pas lateral – poate când renunţaseră să-şi mai folosească numele şi-şi adoptaseră poreclele. Tilă avea un tricou cu trupa Saxon, pe care de altfel nu-i ascultase prea mult şi nici nu-i prea plăcea, dar tricoul era «meseriaş» şi era cadou de la părinţii lui, dinainte de divorţ, boală, certuri, din timpurile în care totul ciripea şi muzica era energizant. Nu ştia de ce, dar i se păruse normal să-şi spună Sax. Iar Boga hotărâse după o măsurătoare amănunţită într-o seară de beţie, că limba lui era tot atât de lungă ca şi a vampirului din trupa Kiss şi că era deci îndreptăţit să le poarte numele. «Trupă periculoasă», care-l inspira cum să-i impresioneze pe puştani şi-l întorcea împotriva bulanilor, adică a homosexualilor, fără să-şi

poată explica motivul. Ori poate pasul lateral se întâmplase înainte de astea, când cei doi împărţiseră aceeaşi prietenă pe ascuns şi apoi, la descoperire hotărâseră că relaţia lor era mai importantă, dar nu se putuseră opri din a se tachina şi insulta reciproc.

În câteva minute gaşca ajunse în Piaţa Cosmonauţilor. Nu ar fi avut nici o şansă până în Romană. Câteva autobuze erau în staţie, la capăt de linie. Ultimul deja semnaliza de plecare. Îşi continuară fuga înspre el, făcând semne disperate cu mâinile. Maşina îi aştepta şi închise uşile imediat în urma lor. Poliţiştii tocmai pătrunseseră în Piaţă, dar semaforul era verde şi autobuzul plecă. Într-un minut erau deja în Romană. Nu coborî nimeni, urcară numai doi tineri, foarte rapid, şi maşina era iar în mişcare. Poliţiştii renunţaseră la fugă aşteptându-şi maşinile.

Dar staţiile erau scurte înspre Piaţa Victoriei şi acolo îi putea aştepta un alt echipaj de poliţie, alertat prin radio. Coborâră la prima şi o luară la fugă pe lângă Nan Jing şi Liceul George Enescu spre Zona Afectată. Scurtară prin spatele bisericii Sfinţii Voievozi şi tăiară Griviţa spre piaţă. Se auzeau deja sirenele.

„Cum rahat au ştiut ăştia?” gâfâi Sax.

„Ce facem, o tăiem spre Titulescu?”

„Nu, ne ascundem pe undeva. Nu rezistăm la încă o tură cu maşinile”, îi opri Trompi. Se sprijini cu palmele pe genunchi şi-i privi întrebător: unde?

„În Zonă”, propuse Sax.

„Crezi că...”

„În Zonă”, i-o tăie Sax şi o luă iar la fugă. Maşinile opriseră la câteva sute de metri de ei, la graniţă.

La capătul străzii, trotuarul era crăpat şi traversat de vine groase şi albe. Rămăşiţele ultimului gard de izolare a Zonei Afectate se puteau încă vedea la marginea Pieţei Matache, abandonate şi încremenite într-o scurgere alb-lăptoasă. Aria Ciumei semăna cu un soare al cărui centru era Palatul CFR şi Gara de Nord, de unde se răspândiseră fâşii radiale, acum lungi de câţiva kilometri şi îngroşându-se zilnic în diametru.

Priviră înapoi şi-i văzură pe poliţişti încă urmărindu-i, dar de data asta cu precauţie. Le era frică de Zonă. De curând, pereţii cristalini ai clădirilor afectate începuseră să înmugurească. Boabe mari cât pumnul creşteau în ciorchini uriaşi. Erau moi şi foioase, protejându-şi miezul de mărimea unei nuci. Gumos, de un galben murdar, când ajungea la maturitate, miezul aluneca din mugure şi rămânea suspendat de un ombilic rozaliu. Aurolacii fuseseră primii să le încerce gustul. Apoi, în scurt timp, deveniseră principala marfă pentru traficanţii de droguri. Carteluri puternice se formaseră în

jurul Zonei, iar aria fusese împărţită în sectoare cucerite după lupte crâncene şi pacte politice. Ţiganii deţineau cea mai mare arie, smulsă într-o mare de sânge de la turci şi chinezi. Poliţia evita de obicei să se interfereze în activitatea lor. Numai armata se mişca nestingherită în tancuri şi maşini blindate, conducându-i şi protejându-i pe cercetători şi, uneori pretinzând că impune noile regulamente ale Naţiunilor Unite, de interdicţie a drogului Ciumei. Oficial însă, fusese respinsă oferta de a folosi căştile albastre pentru a elibera Zona de sub controlul Cartelelor.

„Mergem în blocurile de la Gară”, le spuse Sax. Locuise într-unul din ele înainte de eveniment. Fusese silit să-şi abandoneze apartamentul împreună cu ceilalţi, chiar din prima săptămână, când lava albă începuse să se solidifice pe primele trepte.

„A treia scară are intrare la subsolurile blocurilor. Dacă ne ascundem acolo, s-ar putea să ne piardă urma.”

„Ce facem cu ţiganii?”

„Nu vin decât noaptea şi nu cred să intre prin blocuri.”

Trecură în fugă pe lângă bătrânul încarcerat în afara timpului. Globii săi oculari îi urmăriră cu curiozitate. La nici un minut, se fixară cu privirea pe grupul înfricoşat de poliţişti. Unul dintre ei încercă să-l întrebe ceva, dar privirea rămase nealterată. Sunetele nu treceau prin aerul solidificat. În final, urmăritorii renunţară şi o porniră înapoi răsuflând uşuraţi.

Uşa spre subsol se deschise cu un oftat. Scările albe păreau depuneri calcaroase. Era un întuneric diluat de fosforescenţa zidurilor translucide. Cei trei se priviră cu zâmbete încurcate.

„Crezi că ne mai urmăresc ăia?” întrebă Trompi încercând un ton glumeţ.

„Ce, ţi s-au muiat picioarele? Ce poa’ să fie jos acolo? Ai intrat vreodată, Sax?”

„De câteva ori înainte de Ciumă. Acolo era centrala termică şi o sală de sport pentru puştii din blocuri – mese de ping-pong şi câteva saltele.

„Ce zici de-o vizită? Care are tupeu să vină cu mine?” bravă Kiss.

„Nu cred că-i o idee prea deşteaptă, da’ pân-la urmă astea ne caracterizează. De ce nu!”

„Băi, băi. Băi, băieţi”, se strofocă Trompi. „Vi s-a urcat la cap? Ce pielea mea e cu voi? Ce credeţi c-o să găsiţi acolo, jos? E întuneric, curentul nu mai merge, în câteva ore apar ţiganii...”

„Într-un fel, ai şi tu dreptate”, îl întrerupse Sax. „Aşteaptă aici şi dacă nu ne întoarcem într-o oră, du-te la spital şi spune-i soră-mii să rămână peste noapte.”

„Băi, Tilă, nu te prosti!” Trompi îl apucă pe Sax de braţ şi-l reţinu. „Maică-ta are nevoie de tine, Cris nu se descurcă singură...”

„N-o băga pe maică-mea în asta şi nu-mi spune mie cine are nevoie de mine!” îl împinse Sax brutal.

În mod normal, Trompi s-ar fi întors pe loc şi ar fi părăsit zona. Dar ştia că ar fi făcut-o de unul singur şi asta ar fi fost şi mai neplăcut. În mod normal şi ceilalţi doi prieteni ar fi renunţat şi s-ar fi întors la lumină. Dar astea nu erau timpuri normale. Iar ei pierduseră de mult valorile primite prin educaţie. Pasul lateral pentru Trompi fusese atunci când, în ciuda reacţiei contrare pe care o încercaseră, ceilalţi doi îl primiseră în gaşcă. Trompi era domnul Inteligenţă, ori cel puţin pentru vârsta lui suna mai inteligent decât ar fi trebuit. Era fascinat de forţa brută şi atracţia animalică ce o exercita Kiss asupra sexului uneori frumos, dar şi asupra tuturor puştilor ce căscau gura la poveştile lui de eroism. Kiss era un izvor nesecat de istorie de cartier – bătălia de pe Podul Basarab, ambuscada de la Fabrica de Bere, gherila rockerilor de pe Duca împotriva ţiganilor de la Matache...

Kiss aprecia întotdeauna părerea lui Trompi în sinea lui, dar în relaţia lor îi plăcea să braveze şi să pluseze de fiecare dată miza. Era singurul mod prin care putea face faţă personalităţii celuilalt, chiar umbrindu-l în cele mai multe dintre cazuri. Sax era catalizatorul, mediul prin care cele două forţe – psihică şi fizică, fuzionau, uleiul ce ungea rotiţele găştii celor trei, cel care sugestiona, apoi impunea proiectele de acţiune utilizând creierul lui Trompi şi dorinţa de aventură a lui Kiss.

Sax îşi aşeză căştile pe urechi şi schimbă mini-discul. Puse Iron Maiden cu „666”. Chitara îi frământa nervii ca pe o cocă. Unii spuneau că muzica e un stimulent, alţii că e un anestezic, dar toţi agreau asupra dependenţei. Sax îşi simţea nervii furnicandu-l în picioare, în braţe şi în capul pieptului. Mări volumul şi-i întoarse spatele lui Trompi.

Contrar primei impresii, treptele nu erau alunecoase.. Aveau o consistenţă spongioasă, aproape chiar aderentă la tălpile bocancilor. Pereţii străluceau slab într-o fluctuaţie argintie. Şerpuiri întunecate sub pielea translucidă a zidurilor şi zvârcoliri bruşte îi făceau să tresare.

Podeaua subsolului era din acelaşi alb calcaros. O lumină cenuşie cădea de sus, de lângă tavan, prin ferestrele lungi şi zăbrelite aflate la nivelul străzii. Tot spaţiul de sub blocuri era o înşiruire de săli uriaşe, care dădeau din una în alta. Tavanul era acoperit pe porţiuni mari cu ţevi de toate dimensiunile ce-l străbăteau probabil pe toată lungimea subsolului.

Pereţii erau diferiţi faţă de cei din exterior. Pojghiţa translucidă fusese acoperită pe câteva zone cu suprafeţe alb-mate în relief. Metri pătraţi de

perete reliefat în umflături de mărimea unor pepeni. Majoritatea imobile, unele însă zvâcnind în convulsii violente. Sax îşi simţi părul de pe braţe electrizat. Constată oficial că avea un frison interior din capul pieptului până la buric. 666, numărul bestiei, îi urla în urechea stângă Iron Maiden. Se apropie de un zid şi observă că pe unele umflături stratul alb-mat avea porii excitaţi precum pielea umană. La o privire mai atentă, ori imaginativă, aduceau cu nişte sâni. Pereţi întregi ornaţi cu sâni, unii atârnând inerţi, alţii excitaţi şi tresărind nervos.

Se retrase cu spatele şi se pocni de ceilalţi doi prieteni. Se opriseră în mijlocul încăperii şi priveau încremeniţi în jur. Din tavan atârnau sute de ombilicuri roz-murdar, lungi şi nodulare. Unele dintre ele se încolăciseră pe ţevile ce traversau spaţiul sălii. Ţurţuri albicioşi atârnau din locurile de contact.

Trompi tresări violent. Unul dintre maţele atârnate deasupra lor îl stropise pe geaca de blugi cu un lichid cleios, de o culoare incertă.

„Ăsta şi-a dat drumu' pe tine!" nu se abţinu Kiss.

Îl ajutară să-şi dezbrace geaca şi o aruncară pe pardoseală. Lichidul se îmbiba rapid, lăsând în urmă o spumă cenuşie. Arăta ca şi când materialul de blugi începuse să fermenteze.

Trompi înjură cu năduf. Transpirase instantaneu. Mâinile îi tremurau.

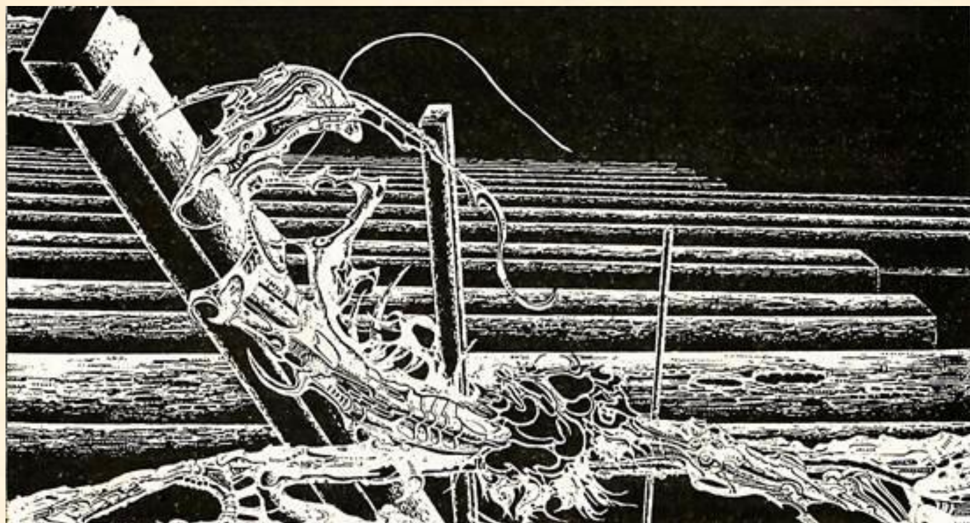
„Cine-i acolo?"

Cei trei tresăriră la auzul vocii subţiri şi tremurate. Întrebarea venise din cea de-a doua încăpere. Înaintară prudent, păstrând tăcerea.

„Am întrebat cine-i acolo!" De data asta vocea răsună ceva mai autoritar.

Intrară în a doua cameră. Era la fel de cenuşiu luminată şi prezenta oarecum aceeaşi decoraţie interioară ce se scurgea pe pereţi. Fusese camera centralei termice, care centrală se transformase în ceva asemănător unei depuneri calcaroase masive. O revărsare de materie albicios-translucidă, perforată într-o mulţime de locuri. Pe fundul numeroaselor găuri, lichidul de sub stratul protector bolborosea în afară, în expiraţii şi inspiraţii lente. În contact cu aerul căpătase o consistenţă elastică. Ţevile ce străbăteau tavanul pornind din centrală în toate direcţiile erau înfăşurate complet cu ombilicurile rozalii. Senzaţia era că fuseseră învelite într-o piele murdară, buboasă, tresărind sub puternice spasme musculare.

„Îmi vine să vărs", începu Trompi. „Punem de-o chetă şi vărsăm la comun." „Şşt", îi întrerupse agitat Kiss. „Vedeţi ceva în umbră, lângă fosta centrală? Se mişcă repede şi e prea întuneric".

Se holbară cu toţii în direcţia indicată. O formă neclară se retrase mai în umbră, apoi preţ de câteva secunde nu mai văzură nimic. Din nou lângă peretele opus, un sâsâit abia insinuat, forma se desprinse de lângă perete şi dispăru iar, mult prea rapid pentru ca ei s-o poată urmări.

Cei trei rămaseră crispaţi în mijlocul încăperii, cu respiraţia oprită, aşteptând ca acel ceva să apară din nou. Cum însă nimic nu mai părea dispus să se deplaseze pentru ei, Sax se privi cu Kiss şi fixară direcţia din ochi, apoi Kiss îl prinse pe Trompi de încheietura mâinii şi-l trase după el.

„Pe tine te ştiu!” Vocea subţire răsună în imediata lor apropiere.

Tresăriră la unison şi se întoarseră în direcţia vocii. O fată, dezbrăcată, la mai puţin de un metru de ei. Nu o auziseră apropiindu-se. Pielea îi era translucidă. Un lichid alb-murdar îi bolborosea sub epidermă, lăsând să se distingă mici forme şerpuitoare. Părul îi era întunecat, lung până sub omoplaţi, fluturând nervos. Ochii îi arătau straniu, deşi nu ar fi putut spune în ce sens, fiind prea întuneric pentru a distinge asemenea amănunte, iar la tâmple şi în jos pe după urechi şi pe ceafă, ieşeau în relief depunerile albicioase, în straturi subţiri şi suprapuse, precum nişte volănaşe de dantelă. Proporţiile corporale păreau corecte. Picioarele îi erau îngropate până deasupra gleznelor în materia cristalină ce acoperea podeaua şi pereţii. Când se deplasă, stratul solidificat se desfăcu în faţa ei precum apa, iar înaintarea avu loc fără ca ea să-şi fi mişcat picioarele. Ca pe o bandă rulantă. Ca şi când Ciuma de Sticlă o plimba dintr-un loc într-altul.

„Băga-mi-aş...”, începu Kiss cu gura căscată.

„Nu-mi aduc aminte exact, dar te-am mai văzut”, reluă ea privindu-l pe

Sax. Avea un timbru cunoscut.

„Şi mie îmi spui ceva, deşi eşti...”

„Puţin schimbată?” îl ajută Trompi, privind-o semnificativ.

„Hm”, făcu ea mutându-se în lumină. „Probabil nici maică-mea nu m-ar mai recunoaşte acum.”

Sax opri mini-discul şi liniştea locului îl înfioră pentru prima oară. Fără muzică era vulnerabil. Dar simţise nevoia s-o oprească.

„Numele meu e Iulia. Îţi zice ceva? Am locuit chiar în blocul de deasupra înainte de...”

„Da, da, da. Acum te-am localizat, Iulia. Erai prietenă cu unu’ Gabi, trei ani mai mare ca tine.”

„Da, Gabi”, zise ea plecând capul.” Gabi a murit la impact. N-am putut să-l mai salvăm. Iar tu eşti?”

„Til, ăăă, Sax. Poţi să-mi spui Sax. Ei sunt Kiss şi Trompi.”

Iulia nu pufni în râs. Îi privi serioasă şi înclină din cap la fiecare nume. Urmă un moment de tăcere stânjenitoare, după care ea reluă:

„Voi sunteţi primii care au pătruns până aici. Chiar mă întreb ce v-o fi făcut să încercaţi.”

„Da, bun pontu’”, răspunse Trompi. „I-am întrebat aceeaşi chestie înainte să intrăm.”

„S-a întins mult, ăăăă...”

„Ciuma”, o ajută Kiss.

„Ciuma?! Cine a avut mintea s-o numească aşa?”

„Vrei să spui că nu ştiai!”

Aprobă din cap.

„Sunt aici de la început. Trebuia să fie prima mea noapte cu Gabi, aşa că am încercat să facem locul cât mai romantic. Am coborât de cu seara, am întins masa, aveam băutură, muzică”, făcu o pauză privind în gol. Într-un final reluă: „nu ştiu cum s-a simţit în exterior, dar aici a fost ca un cutremur. După aceea n-am mai îndrăznit să ies afară în felul cum arăt, mai ales că El mi-a spus că lumea încă nu-i pregătită pentru mine.”

„Vorbeşti de Gabi?”

„Nu, de înger”.

„Adică, vrei să spui că... Gabi a murit şi s-a transformat într-un...?”

„Nu, Sax, Gabi a murit şi e mort. Îngerul e altcineva. E... chiar un înger, unu’ care a căzut aici la accident.”

„Sau care a decăzut”, insinuă ironic Trompi.

„El zice că nu e chiar *acel* înger.”

„Şi unde este acuma?” o întrebă Kiss curios, privind în jur.

„Pe undeva sub Palatul CFR. Acolo e în legătură cu ai lui. A deschis drumuri din subsolurile astea până la subteranele de sub Palat şi şcoala 1, iar în partea cealaltă până la metrou.”

„Dacă n-aş fi venit din rahatu’ de-afară şi nu te-aş vedea pe tine cum arăţi, aş zice c-am luat-o razna”, spuse Trompi.

„Poţi să vii cu noi. Te putem duce la un campus medical”, întinse mâna spre ea Kiss, dar reacţia ei violentă îl ţintui pe loc. Se retrăsese câţiva metri, fulgerător, şi arăta speriată. Răsuflă adânc, apoi răspunse pe un ton ceva mai liniştit:

„Pielea mea e mai specială acum, este mult mai sensibilă. Orice atingere îmi dă... senzaţii, de cele mai multe ori transformate în dureri. Până şi un curent de aer mai puternic mă face să tremur de plăcere, iar un vânt adevărat m-ar face să ţip de usturime. El este singurul care ştie cum să mă protejeze şi cum să mă atingă.”

„Vrei să spui că orice atingere e ca un contact sexual?” o întrebă Sax neîncrezător.

„Nu, nu orice atingere. Numai El ştie să mă atingă în acel fel”.

Sax respiră încurcat: „Asta este o problemă delicată. Crezi că l-am putea vedea şi noi pe înger?”

„Aa, nu, nu începe iar”, sări Trompi nervos.

Ceilalţi trei îl ignorară.

„Aş vrea mai întâi să vorbesc eu cu El. Dar puteţi să mai treceţi în vizită. O să lăsăm uşa deschisă pentru voi. Vă aşteptăm oricând.”

Cei trei se întoarseră să plece. La ieşirea din sala centralei, Iulia strigă după ei cu o voce şovăielnică:

„Voiam să vă întreb dacă aveţi ceva la voi, un ziar, o carte, orice de genu’ ăsta”.

„Nu, nu avem, dar îţi aducem data viitoare”.

„Ăăă, ar fi ceva, da’ nu ştiu dacă-i pe gustu’ tău”, îi opri Kiss. Scoase, rânjind cu mândrie, din buzunarul interior al gecii, o revistă sexi: „Rumânca!”

Iulia izbucni în râs:

„Are şi articole, ori numai poze?”

„Ia-o şi vezi. Eu nu m-am uitat după articole”.

Fata dispăru cu revista în întunericul celeilalte săli. Cei trei ieşiră în prima încăpere. O zvârcoleală dubioasă le atrase atenţia undeva în stânga. Se apropiară cu precauţie.

„Dumnezeule!” Trompi se retrase câţiva paşi.

Vesta lui, abandonată la venire, se desfăcea în forme unduitoare – mici

şerpişori cu pielea de blugi, strecurându-se spre zonele întunecate ale încăperii. Ciuma se reproducea. Făcuse un obiect, un lucru neînsufleţit, să se înmulţească. Explicaţia suna absurd, dar pe moment Sax nu se putu gândi la alta. În liniştea subsolului reuşi să audă scurgerile din tavan spărgându-se de pardoseala sticloasă şi fiind absorbite cu zgomot. Îl trecu un frison. Nu reuşi să-şi imagineze ce se putea întâmpla unei fiinţe vii însămânţate cu Ciumă. Localiză cu grijă acele ombilicuri din tavan care erau elongate şi umflate, gata să ejaculeze, şi începu să-şi croiască drum înapoi spre ieşire.

CARMEN

Scară de bloc murdară. Părăsită. Pe trepte, fumând, Carmen. Nu era surprins s-o găsească acolo, aşteptându-l, aşteptând. Deschise uşa şi-i făcu semn să intre în casă. Se simţea obosit după atâta alergătură.

Îşi dezbrăcă vesta de blugi şi o aruncă pe canapeaua din sufragerie, apoi îşi scoase tricoul, cu Saxon şi-l aranjă cu grijă pe scaun. Rămase într-o bluză albă cu mâneci lungi.

„Iar v-aţi certat”, constată lipsit de interes.

„Îhî”.

Carmen se aşeză pe canapea şi-şi scoase geaca. Stinsese ţigara în holul blocului şi acum o învârtea în mână cu nervozitate.

„Propriu-zis n-a fost chiar ceartă, da’ m-am săturat de mitocăniile lui. El e marele dur şi noi, toţi ceilalţi, suntem proştii. Crede că dacă...”, povestea continuă în timp ce Sax îşi făcu rapid un sandwich, îi oferi şi ei şi fu refuzat, apoi îl mâncă încet, silindu-se să pară că o ascultă.

Se sculă de pe scaun şi luă o bere din frigider. Îi oferi şi ei, dar fu refuzat încă o dată. Povestea se desfăşura cu aceleaşi isprăvi care se mai întâmplaseră în relaţia lui Carmen cu Kiss de cel puţin douăzeci de ori în ultimul an.

Puse nişte muzică – Nick Cave and the Bad Seeds, asta pentru atmosferă – întunecată, depravată, deprimantă şi sexuală, o schimbare de registru după goana de până atunci; Carmen era oricum plictisită să asculte numai metal toată ziua, în regimul pe care i-l impusese cu pumni şi şuturi Kiss şi, pe de altă parte, ea chiar îşi păstra ceva din acel vino-încoace de la începuturile lor, din atracţia vicioasă cu miros de ghiocei care-l fascinase dintotdeauna la ea.

Se întrebă cum s-o descurca soră-sa la spital, apoi verifică mesajele primite pe e-mail şi „Ah, dar totu-i numai rahat, dragă / Oamenii pur şi simplu

nu-s buni...”, se tânguia meşterul Nick Cave pe CD, în mijlocul poveştii pline de violenţă şi abuzuri a lui Carmen şi Kiss, când cererea ei venii din senin, ca de obicei:

„Sărută-mă, Tilă.”

„De ce-o faci, Carmen?”

„Credeam că-mi eşti prieten.”

„Ce-are a face cu asta?”

Îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui.

„Crezi că interesează pe cineva?” îl mai întrebă şi-l sărută exact când el deschidea gura să riposteze. Miros de ghiocei în păr şi o oboseală de profesionistă în sărut. Se întinseră pe canapea şi făcură dragoste cu încetineală, cu tandreţea şi obişnuinţa unor foarte vechi amanţi.

„Cât timp am fost împreună, Carmen?”

„Ceva mai mult de-un an, de ce?” îi răspunse ea ridicându-se într-un cot şi privindu-l curioasă.

„Eşti tu cea pentru care am aşteptat/Dar asta o vom ştii, nu-i aşa? /Stele vor exploda în cerul meu/Ele-s doar clipe, după care mor...”, cânta Nick Cave şi Sax încercă să o simtă pe puştoaică, să-i prindă iar acel aer dulce-familiar-prăfuit, imaginându-şi-l într-o vitrină, într-o butelcuţă cu o etichetă aurie – CARMEN, scris cu litere mari.

„N-ai lăsat nimic în urmă care să-mi amintească de noi.”

„Ăsta-i un rahat şi tu o ştii.”

„Nu, un rahat e ce faci tu acum cu mine, în spatele lui Boga. Eu cer doar o atenţie pentru că sunt drăguţ cu tine.”

Carmen se retrase pe marginea canapelei şi se întinse după tricou.

„Nu obişnuiai să vorbeşti aşa. Erai un băieţel dulce când te-am cunoscut şi tot timpul am impresia că ai rămas acelaşi.”

„Dar n-am rămas. Dă-mi amuleta aia de la gât.”

„Pe asta nu pot. Îţi dau o batistă, sau mai bine o şuviţă de păr.”

„Nu, vreau un obiect să reprezinte ceva pentru mine. Să aibe o valoare.”

„Şi ce valorează amuleta asta pentru tine? Ţi s-a pus pata aşa, pur şi simplu.”

O privii cum îşi întindea ciorapii de mătase pe picior.

„Amuleta este singurul lucru pe care-l vreau de la tine. Şi dacă nu mi-o dai, noi doi am terminat-o. Să nu te mai prind pe aici, să nu mă mai cauţi şi să eviţi să ne întâlnim, chiar şi în gaşcă.”

„Te bag în mă-ta cu idioţeniile tale”, se revoltă ea aprinsă la faţă. Era nesigură, gata să plece şi totuşi neştiind care-i limita, ori care-i preţul. Oscila între surpriză şi supărare.

„Cu câteva luni înainte să ne despărţim ai primit amuleta asta de la Boga, după ce ţi-a tras-o prima oară."

Carmen înghiţea aerul cu greu. Vroia să vorbească, dar nici un cuvânt nu-i ieşea pe gură. Din roşie se făcuse vânătă la faţă. Postură în care era chiar urâţică, se surprinse Sax gândind. De ce-o faci, de ce-o faci? îşi repetă el, neştiind ce să-şi răspundă. Doar simţea nevoia s-o facă.

„Deja în ultima noastră lună, Boga începuse să-mi povestească de voi şi că ţi-a dat amuleta doar ca să-mi atragă mie atenţia. Îl fascinai cu atât mai mult cu cât erai prietena mea. În fine, cred că am dreptul acum s-o pretind. Eu sunt mediatorul relaţiei voastre."

„De ce-o faci, Tilă? O să mă omoare dacă observă. Te rog!"

Plângea nervos, încercând să se uşureze, de toată tensiunea acumulată. Părul înfoiat i se pleoştise şi Sax remarcă pentru a doua oară în sinea lui că era urâţică în asemenea ipostaze. Vraja se rupsese. Aerul de parfum prăfuit se năclăise, iar el se săturase. Se ridică tăcut de pe canapea şi-şi îmbrăcă pantalonii.

Simţi o atingere caldă pe braţ. Curbe fine pe o suprafaţă şlefuită. O încărcătură trecu din mica figurină de lemn în pielea sa şi se cutremură.

„Îmi pare rău", Carmen ţinea amuleta întinsă spre el. Se oprise din plâns, dar lacrimi cât boabele de struguri încă i se mai rostogoleau pe obraji. Sax simţii că ceva se rupe înăuntrul său şi trecutul ca o umbră alunecă în uitare. Nu-i mai păsa de darul lui Carmen, dar îl luă ca pe un trofeu şi şi-l trecu pe după gât. Nu spuse nici un cuvânt şi începu să se îmbrace.

MAMA

Drumul până la spital se desfăşură în tăcere, într-un fel, totul fusese spus, iar relaţia fusese epuizată într-un singur act. Şi oricum, aşa se întâmpla în fiecare seară cu Sax – în drum spre spital devenea tăcut.

Carmen rămase la poartă s-o aştepte pe Cristina, sora lui Sax. Spitalul era încă animat. Tocmai se terminase cina şi pacienţii se pregăteau de culcare, ori se înghesuiau într-una din sufragerii, la televizor.

Sax ciocăni uşor la uşa separeului. De cealaltă parte, cineva deschise în tăcere. Cristina îl îmbrăţişa şi-i rămase atârnată de gât preţ de câteva minute. Privind în gol. Nu scoase nici un cuvânt, îşi luă rucsăcelul şi plecă. Urma ca împreună cu Carmen să meargă la Kiss acasă şi să petreacă seara acolo. Trebuia să fie şi Trompi, beau o bere, ascultau o muzică. Pe la miezul nopţii, Cristina se retrăgea împreună cu Trompi în apartamentul ei

şi al lui Sax, acum părăsit şi neângrijit, având rolul doar de staţie de oprire şi alimentare între schimburile la capul mamei lor, la spital.

Mama privea fix în tavan. Era întinsă în pat, învelită cu o pătură albastră, de spital. Trupul îi rămăsese micuţ şi slab, îmbătrânit cu cincisprezece ani în doar ultimii doi. Dar pe lângă boala ei fără cură, recent avusese şi o cădere de potasiu, după cum se exprimase doctorul pe înţelesul lor. Nu mai putea să-şi acţioneze marea majoritate a muşchilor şi uitase aproape totul despre ei, ori cei dragi ei.

Sax se apropie, se lăsă în genunchi lângă pat şi o mângâie pe păr. „Sărut mâna, mamă.. Sunt eu, Tilă.” înghiţi în sec la lipsa ei de reacţie şi o sărută pe frunte. Se ridică şi o ajută să se scoale pe marginea patului. Capul îi era căzut în piept. Nu avea putere să şi-l ridice. Îşi petrecu o mână pe după spatele ei, şi luă braţul şi i-l aşeză pe gâtul lui, apoi o săltă în picioare. Se lăsă cu toată greutatea pe el.

Ca la o comandă începu să-şi mişte picioarele, târşit, cu mare efort, fiecare pas durând o eternitate. Îi intrase în reflex că exact la aceeaşi oră, în fiecare seară, avea de făcut o plimbare până la toaletă şi înapoi. Străbătură coridorul de douăzeci de metri în jumătate de oră. O lăsă în toaletă şi aşteptă pe hol. Peste un timp o auzi scâncind după el. Ştia că e gata, dar nu-şi mai amintea numele lui ca să-l strige. Atunci intră înapoi şi o luă de acolo. O conduse pe acelaşi de douăzeci de metri pentru următoarea jumătate de oră. Nu-i păsa cât dura, făcea fiecare pas în ritm cu ea, fiecare mişcare a corpului în sincron cu mişcările ei, erau un singur trup pe tot acel interval. Nu ofta, nu privea la ceas, nu se gândea la nimic altceva decât la următorul pas de două-trei minute. Nu-l interesa cât timp trecea în lume, ce evenimente fascinante se întâmplau în afara spitalului, ce ar fi putut face în schimb, afară pe străzi, împreună cu prietenii lui. Tot ce conta pentru el era să petreacă cât mai mult timp posibil cu mama sa. Să profite de orice clipă alături de ea, să o simtă trăind, respirând, luptând, încă iubindu-l în subconştientul ei..

În încăpere, o schimbă la cămaşa de noapte, îi dădu medicamentele, masa de seară care consta în lichide, uşor de înghiţit şi digerat pentru organismul ei obosit, apoi o spălă pe mâini şi pe dinţi. O aşeză iar în pat. Cu privirea în tavan, cu mâinile întinse pe lângă corp, pătura albastră acoperind-o până la gât. Scoase din buzunarul vestei mini-discul şi-i fixă mamei căştile pe urechi. Apoi apăsă pe play. Romanţe, aşa cum îi plăceau ei, dulci şi învechite, remixate special pentru a le da o notă de prospeţime.

Stinse lumina şi se întinse în pat lângă ea. O luă în braţe ca pe o soră mai mică şi-şi puse capul pe pernă, ascultându-i respiraţia.

ÎNTÂLNIRI SECRETE

Dimineaţa era însorită şi călduţă. Kiss şi Trompi îl aşteptau în faţa porţii spitalului. Cristina îl înlocuise imediat după micul dejun, gata să preia toate activităţile diurne, alături de mama lor.

Îndepărtându-se cu paşi mici, cei doi prieteni îi respectară tăcerea. Se opriră ca de obicei la colţul străzii, la chioşc, şi-şi cumpărară câte o cafea. Apoi se îndreptară spre Kiselef. Se aşezară în parc, pe o bancă, îşi puseră acelaşi mini-disc cu toţii, unul vechi, cu Phoenix, tocmai bun în timp ce-şi beau cafeaua şi-şi povesteau ce făcuseră de când se despărţiseră. Kiss observă profilul amuletei pe sub tricoul cu Saxon, dar nu zise nimic. Într-un fel, problema fusese de mult rezolvată între ei.

Ieşiră din parc spre Bulevardul 1 Mai, pe lângă Informatică. În curtea liceului era deja ceva mişcare, deşi vacanţa nu se terminase şi era dimineaţa devreme. Patru puştani cu o minge de baschet fuseseră întrerupţi din joc de doi indivizi. „Trec ţigani pe drum/Drumu-i plin de fum...”, incanta Phoenix într-o magie prăfuită.

„Băi, Kiss”, îi opri din mers Sax, „ăla nu e Şoarece?”

„Care mă?”

„Uite ăla mic de statură şi îndesat. Ăla e Şoarece, iar celălalt e Chiştoacă.”

Sus-numitul Şoarece îi cerea insistent mingea unuia dintre puştani, într-o ploaie de înjurături şi bale. Chiştoacă se ţinea de-o parte şi-i teroriza din priviri pe copii. Rânjea satisfăcut de perspectiva spectacolului. Fulgerător, o sclipire argintie se întinse din mâna lui Şoarece şi imediat cel care ţinea mingea o lăsă să cadă sub lovitura aplicată peste mână, cu lanţul.

Ritmul se înteţise, meşterii de la Phoenix repetau paroxistic incantaţia, muzica răscolea sângele. Sax începu să tremure şi-şi mângâie mâna stângă. O cicatrice veche se întindea de la încheietura mâinii cu braţul până la degetul opozabil. Avea numai nouă ani când ’prietenul’ Şoarece îi făcuse cunoştinţă cu renumitul lănţuc argintiu, în curtea şcolii generale.

„Băi, Kiss, ăştia o caută cu lumânarea.”

„Sax, eu zic să n-o căutăm noi cu lumânarea.”

„Îi ştiţi pe cei doi ’suedezi’?” încercă Trompi o deviere spre umor, dar Sax era deja intrat pe poarta liceului. Trompi înjură nervos, însă nu îndrăzni să riposteze. Era oricum prea târziu. În câteva secunde, Sax ajunsese lângă vechea sa cunoştinţă şi se prinsese de celălalt capăt al lanţului. Îi trase, în surpriza momentului, un şut în plex şi imediat un altul între picioare.

„Ţi-aduci aminte de mine, puţă de şobolan?” Trompi îl prinse pe Chiştoacă pe la spate şi Kiss începu să-i îndese pumni şi şuturi. Şoarece încercă de pe jos să-i taie tendoanele de la picioare cu cuţitul ce-l scosese pe nevăzute, însă Sax se feri şi-l călcă imediat pe mâna înarmată, încă trăgând cu forţă de lanţ, ştiind că individul şi-l prinsese cumva de mânecă şi nu-i putea da drumul. Îl mai călcă o dată pe mână, apoi îi trase două picioare în gură şi-l culcă înapoi, la pământ. Sări pe el începând să-i care pumni în faţă.

„Ţi-aduci aminte de mine, ’tu-ţi morţii mă-ti? Ţi-aduci aminte...”

Începură să se audă strigătele poliţiştilor de la circa de peste drum. Trompi şi Kiss îl smulseră de pe Şoarece, care zăcea aproape inconştient, apoi o luară la fugă spre gardurile din spatele curţii liceului. Săriră în grădina unei case particulare, apoi prin alte două grădini ieşiră în spatele blocurilor de pe 1 Mai. Câţiva poliţişti îi urmăreau.

„Să pleznesc dacă ăia nu se ţin încă după noi”, se opri câteva fracţiuni de secundă Trompi.

„Unde, acum? Tot în Zonă?”

„Tot. Pare destul de sigur şi e aproape.”

Se îndreptară spre Gara de Nord. Scurtături după scurtături. Poliţiştii le ştiau şi ei. Intrară în Zonă fără să se uite înapoi, dar îi puteau auzi pe urmăritori la câţiva zeci de metri în spate. O grupă de observatori şi cercetători priviră miraţi după ei. Soldaţii puseră mâinile pe arme. Cei trei prieteni îi ocoliră de departe şi intrară la aceeaşi scară de bloc. Poliţia încă nu ajunsese la colţul blocurilor ca să-i vadă. Aşa că se pierdură în scară şi apoi în jos, spre subsol.

Se opriră tocmai la capătul treptelor, primul hol, apoi în prima sală şi ascultară atenţi pentru câteva minute. Mini-discul se terminase în timpul urmăririi. Era linişte. Îşi auzeau numai propriile gâfâituri. Probabil că li se pierduse urma. Avuseseră noroc de două ori până acum, cu subsolurile astea.

În drum spre sala centralei termice se opriră şocaţi. În perete, dedesubtul stratului translucid protector se puteau distinge trei forme aparent umane. Ieşiseră din structura peretelui în lichidul bolborositor al Ciumei, dar nu se desprinseseră complet, fiind jumătate încastrate în beton. Pielea lor avea o aparenţă pietrificat-cenuşie. Forme şerpuitoare li se cuplaseră direct pe piele, în special în zona gâtului şi a capului. Bulbuci enormi se rostogoleau pe lângă cele trei trupuri. Trompi se apropie de zid, ţipă speriat şi se încovoie, vomitând instantaneu. Ceilalţi doi observaseră şi ei motivul. Formele aveau aproximativ feţele lor. De parcă Ciuma făcuse dragoste cu minţile

lor, apoi le crease corpurile pentru a avea întreg tacâmul. Îl traseră pe Trompi după ei şi intrară în a doua încăpere.

„Iulia”, strigă Kiss. „Iuliaaa.”

Ca un curent de aer, şuieratul le linse urechile: „Vin!”. Tresăriră înfriguraţi. Sax privi spre fereastra îngustă de lângă tavan, dornic de puţinul familiar de afară, de lumina obişnuită a zilei. Soarele răsărise deja şi razele lui urcau tiptil rama metalică a ferestrei.

„’Neaţa”, vocea răsună chiar lângă ei. Se întoarseră ca electrocutaţi. N-o simţiseră de nici un fel apropiindu-se. Aspectul ei, chiar dacă neomenesc, cunoscut fiind îi mai linişti. Răsuflară cu uşurare.

„Păreţi cam tensionaţi”.

Se priviră, neştiind ce să spună. Un şerpişor undui pe lângă gleznele ei. Avea... un aspect exotic. I se încolăci pe gambă şi din câteva mişcări îi era pe umăr.

„Să-mi bag...!”, îi scăpă lui Kiss, care se înecă cu restul ideii.

Pe pielea şarpelui, viu colorată, se puteau citi articole şi admira poze cu nuduri. Capul creaturii nu era de şarpe, ci de femeie – blondă, păr ondulat şi bogat, trăsături fine, aproape frumoasă. Totul în miniatură, ca pentru corpul mic şi fusiform.

„Nu vă speriaţi”, îi linişti Iulia.” Ea e Stela. Aşa scria în pagina ei, în revistă, aşa că i-am dat acelaşi nume. Nu vă face nici un rău. De fapt, nimic din cei aici nu e periculos. S-ar putea să le vedeţi şi pe celelalte vedete din revistă, mişunând prin zonă. Deşi acum cred că sunt prin cine ştie ce unghere, flirtând cu şerpii de blugi lăsaţi ieri pe dincolo.”

„Băga-mi-aş...”, reluă ideea Kiss.

„Sper că nu mi-aţi mai adus nimic”, i-o tăie Iulia, „pentru că n-am de gând să fac o grădină zoologică aici.”

Trompi începu să gesticuleze, dar nu îi ieşi nici un cuvânt din gură. Toţi trei urmăriră degetul arătător al Iuliei. Razele soarelui ajunseseră pe buza ferestrei şi ca la un semn se năpustiră înăuntru, smulgând subsolul din umbră. Pe peretele din spatele lor, în plin soare, sub pojghiţa translucidă, erau cinci femei crescute din perete în lichidul Ciumei. Se aflau într-o strânsă împletire cu zidul din spate, prin intermediul tentaculelor. Fuseseră penetrate prin toate orificiile, începând cu nasul şi cu gura, de către subţiri excrescenţe şerpuitoare. Întreaga scenă era într-o pulsaţie ritmică, încadrată într-un tablou plin de bulbuci spumoşi.

„Cred că v-aţi văzut şi pe voi în cealaltă încăpere”, spuse Iulia observând că tăcerea se prelungeşte şi, respiraţiile celor trei se accelerează. „Se pare că această fiinţă care pune stăpânire pe Bucureşti, încearcă să înveţe

despre noi şi vrea să comunice."

„Această fiinţă?!", reuşi să îngaime Trompi.

„Îhî. Dar cred că ar fi mai bine ca întâi să-l cunoaşteţi pe înger. Veniţi cu mine."

O urmară: îşi puseră iar căştile în urechea dreaptă, schimbând mini-discul – Led Zeppelin: „Trepte către Ceruri". Se spunea că acel cântec era mult mai mult decât simplă muzică. Că atinsese nivele sublime ce vibrau corzi altfel de neatins în sufletul oamenilor. Că dacă într-adevăr există ceva deasupra lumii, ori după moarte, „Trepte către Ceruri" era realmente o treaptă spre iluminare, spre cunoaşterea divină. Era o blasfemie cu pretenţie de sfinţenie, ori o sfinţenie cu aparenţă de blasfemie.

Iulia îi conduse spre subteranele de sub Palatul CFR. După doar zece minute, din bezna ruptă numai de fluorescenţa zidurilor încotoşmănate în Ciuma de Sticlă, ieşiră în plină lumină. Artificială, dar puternică, aproape orbitoare prin contrast.

Cei trei se opriră cutremuraţi. Trompi căzu în genunchi cu corpul în frisoane. Chitările vrăjite ale magilor din Led Zep le sfâşiau creierii. Dedesubtul palatului, subteranele se prăbuşiseră sub greutatea plafoanelor căzute de la toate etajele, în urma impactului iniţial cu Ciuma de Sticlă. O parte din stâlpii de rezistenţă ce susţinuseră corpul central al clădirii, atârnau în gol cu rădăcinile de oţel răsucite sub presiunea la care fuseseră supuse. Groapa de dedesubt era adâncă de câţiva zeci de metri. Pe pereţii interiori ai palatului se scurgea încă, precum o sevă groasă prin trunchiul unui copac, lichidul alburiu al Ciumei, într-un flux continuu, ramificându-se în zeci de izvoare canalizate pe sub pământ în direcţiile în care se întinseseră razele plăgii, la suprafaţă. De undeva, din cer, de deasupra ruinei, un şuvoi de lumină argintie cu o consistenţă aproape metalică şuiera prin aerul încărcat de electricitate al subteranelor. În groapă, în mijlocul luminii, în aer, un trup cenuşiu cu muşchii încordaţi sub pielea lucioasă, cu braţele răstignite întinzând două perechi de aripi uriaşe de un gri metalic, de-a lungul unui schelet argintiu ramificat într-o nervură extrem de fină. O adevărată dantelărie olandeză prin care era întrepătruns puful aripilor. Trupul plutea imobil, parcă suspendat de şuvoiul luminos.

Un înger! Era într-adevăr un înger. Sax ar fi vrut să se prosterneze în faţa majestăţii sale. Ar fi vrut să fugă de frică, să se ascundă. Vroia, simţea, tremura, un ghem de nervi îi răscolea capul pieptului, ar fi urlat dacă ar fi avut putere, ar fi spus o rugăciune dacă ar fi ştiut vreuna. S-ar fi rugat însăşi Lui, dacă ar fi ştiut cum.

„Nu-i aşa că-i frumos?", îi întrebă Iulia în şoaptă, privindu-i victorioasă:

Abia acum realizară ei că în groapa de sub Palatul CFR era o linişte mormântală. Din când în când, picături de Ciumă, şuieratul luminii şi Led Zep torpilându-le creierele.

„Nu-i aşa că-i frumos?”, răsună vocea Iuliei ca nişte clopote de biserică. Zâmbea şi radia fericire. Însăşi neomenescul înfăţişării ei strălucea înfrumuseţat de o lumină interioară.

FRUNZE VEŞTEDE

Cişmigiul, liniştit ca întotdeauna, cu ape tulburi, cu sutele de bănci goale, împotriva agitaţiei unui oraş în ascendenţă, aflat la un pas de prăbuşirea totală. ’Zona Afectată’ se oprise sfioasă la mai puţin de o sută de metri distanţă. Cişmigiul, atât cât mai era. Frumos şi nătâng, împăunându-şi culorile în calea Ciumei.

Sax se întinse, lăsă capul pe spate şi închise ochii. Răsuflă adânc. Avea nevoie de linişte, decizie, meditaţie, timp. Timp?! Deocamdată avea nevoie şi de timp. Era legat.

Se întorseseră în încăperea centralei termice, unde dimensiunile şi aspectul erau oarecum suportabile. Îngerul era mai înalt decât oricare dintre ei, slab, deşi cu un aspect viguros, ţinându-şi cele patru aripi pliate pe spate ca pe o manta catifelată. Arăta tânăr şi totuşi matur, cu o privire sfredelitoare, incisivă. Irişii îi erau de un argintiu sclipitor, strălucind pe pielea cenuşiu-albăstruie.

„Da, sunt un înger”, le spuse El privindu-i pe fiecare în parte într-o pauză de efect. Erau cuminţi şi tăcuţi ca la şcoală, când profa de mate se suise pe catedră şi fusta scurtă de blugi i se urcase prea sus pe pulpe, în timp ce le explica despre integrale. Erau mult prea şocaţi de tot ce văzuseră ca să mai gândească vreo replică ’deşteaptă’, ori să mai facă pe supăraţii. Se aşezaseră turceşte în jurul creaturii numite înger şi-şi mângâiau mini-discurile acum tăcute, ca pe nişte pisicuţe. Ele erau motoarele care-i ţineau pe drumuri, încă alergând, încă luptând, încă înjurând şi scuipând.

Îşi ridică capul de pe bancă şi scuipă înspre dreapta, apoi încremeni.

„Asta a fost o mare greşeală”, zâmbi larg Păpuşă. Aşa îl strigau prietenii lui, adăugând o intonaţie dulceagă sunetelor, aşa cum numai homosexualii ştiau. Flegma lui Sax strălucea poleită de razele tomnatice pe unul din pantofii de lac ai individului. Alţi trei bulani încercuiseră banca în linişte, pe când el era cu ochii închişi.

„Singurică, singurică?” îl interpelă un al cincilea pe la spate. Era parfumat puternic şi răsuflarea îi umezea urechea.

Încercă să se ridice, dar şutul neaşteptat de rapid al lui Păpuşă îl reaşeză.

„Asta este pentru tine, mentorul meu, pentru preţioasele vizite din Icoanei”, rosti şeful grupului maliţios.

Sax se încovoie pentru câteva secunde gâfâind, apoi o mână îl apucă de păr şi-i trase capul pe spate. Surprinse privirile excitate ale agresorilor şi se relaxă. Moleşeala i se scurse din oase ca prin farmec. Redeveni alert, pândind fiecare mişcare. Doi pumni îi zguduiră capul dintr-o parte în alta. Văzu sângele zburând prin aer şi rânji.

Îl lovi puternic în gât pe cel din spate, care-l ţinea de păr şi sări ca un arc. Prinse din zbor, reflex, glezna lui Păpuşă, ce încerca să-l lovească din nou în stomac, şi-i întoarse laba piciorului într-o mişcare circulară scurtă. Bulanul îşi pierdu echilibrul şi ateriză năucit pe burtă.

Ceilalţi trei se năpustiră asupra lui şi-l doborâră la pământ. Erau toţi călare pe el, trăgându-i pumni şi şuturi. Totul nu dură însă decât câteva secunde pentru că aşa cum îl puseseră jos, aşa şi dispărură. Păpuşă se zbătea să-şi elibereze piciorul şi să fugă la rândul lui, dar Sax i se prinsese de gleznă ca un buldog. Îi ridică din mijlocul drumului o patrulă de poliţie. Secţia era aproape.

„Tu să vorbeşti când te-oi întreba”, se repezi poliţistul în bulan, apoi se întoarse zâmbind spre Sax: „Deci vroiau să ţi-o tragă, hăă?”

„Asta am înţeles din ce vorbeau. Nu ştiu cum ar fi făcut-o, aşa în amiaza mare, dar m-am speriat, am început să mă zbat şi atunci ei m-au pus jos”.

„Te cunoşti cu ei?”

„Nu”, minţi Sax privindu-l nevinovat pe Păpuşă.

„Tu-ţi morţi...”, individul nu mai reuşi să termine. Poliţistul îl apucase brusc de nas şi-l trăsese spre ei.

„S-ar putea să vă mai întâlniţi, aşa că eu nu vreau nici o râcă în sectorul meu. Trage-i una şi sunteţi chit”.

„Poftim?” Lui Sax îi luciră ochii, surprins totuşi de propunere.

„Trage-i una şi sunteţi chit”, repetă mai rar poliţistul.

Nu mai aşteptă o a treia invitaţie şi-l pocni ciobăneşte, cu elan. Păpuşă se prăbuşi lângă masă, roşu la faţă de ziceai că-i gata să-i pleznească vreo venă. Începu să plângă. Poliţistul îl împinse spre uşă pe Sax, zâmbind larg, apoi se întoarse şi-l aşeză pe bulan pe un scaun, în genunchi, cu tălpile subţiri, din piele, ale pantofilor, în sus. Mai apucă să vadă prima lovitură cu bastonul pe tălpi, să audă ţipătul de durere, şi închise uşa respectuos.

Îşi încleştă fălcile cât timp se învârti prin secţie, la toaletă, unde-şi spălă faţa, apoi afară, pe străzi, prinse a râde cu lacrimi. Era bine, era perfect, viaţa era frumoasă!

Se opri din râs şi-şi reluă drumul cu paşi măsuraţi. Da, viaţa era frumoasă. Dar, la ce bun? Se îndreptă spre Kogălniceanu. Acum nici nu mai ştia ce să creadă. Cu soarele ăsta, atâtea culori în jur, atâtea studente plimbându-şi formele mulate în apropiere de Facultatea de Drept şi de căminele studenţeşti, iar la nici juma' de kilometru spre nord, Ciuma! Da, Ciuma. Iarăşi lucrul ăla oribil, la fel de real ca şi soarele ori studentele. Îngerul le vorbise. Multe chestii aberante la lumina zilei, dar atât de credibile în întunericul sticlos al subsolurilor.

Intră în clubul Facultăţii de Drept. Îşi trase căştile pe urechi, Nicu-Alifantis, 'ploua infernal/prin cerul ferestrei...', o Bloody Mary într-un pahar înalt pe masă, reflexe sângerii pe coapsele dezgolite ale fetei din faţă, lumina difuză aruncând umbre stângace pe picturile abstracte, „Sunt Oana, anul I la Drept", prea multe nume zilele astea, gândi în timp ce-i replica: „Sunt Tilă, anul III"; „Cu cine ai făcut dreptul civil?", „Vreau doar să beau un pahar, crezi că te-ar tenta?"; 'ploua infernal/prin cerul oval...', insista în idee boier Alifantis, şi pe măsuţa înaltă, rotundă, din lemn masiv, un Virgin Mary se alătură primului pahar, „Şti, eu nu beau alcool".

Mai târziu, 'ploua infernal/şi noi ne iubeam...' în camera de cămin, ascunzându-se sub cearceaf, în timp ce el îşi trăgea blugii, îl întreba cu un zâmbet şiret: „Tu nu-ţi scoţi căştile niciodată?"

Sax se reîntoarse în club şi îşi aşeză în faţă, pe o măsuţă asemănătoare, un Virgin Mary, opţiune prudentă pentru noaptea ce-l aştepta. Nicu Alifantis continua să se ocupe de fondul sonor. Uneori se uimea pe el însuşi, gândea fremătând de încântare. Nu în fiecare zi cădeau ofrande ca astea. Era clar o zi specială. Erau semne peste tot. Când mai atinsese el vreo studentă? Şi Păpuşă, plângând în sughiţuri după ce o primise într-un mod miraculos... Se întinse fericit, apoi reveni la încovrigarea iniţială. Trebuia, să fie la spital în două ore. Iar legat de asta nu putea să nu se gândească la înger. În final, el ar fi avut o mulţime de întrebări, de nedumeriri, ipoteze. Dar toate sunau prosteşti la o a doua considerare, iar momentul părea mult prea important, mistic, îngreunat de esenţă divină, pentru ca să-l spulbere cu vreo idioţenie adolescentină. Ar fi vrut să ştie atât de multe şi totuşi nu avea curajul. Şi Trompi, de ce nu sufla? El care era cu gura mare de obicei şi nu pierdea ocazia să pună întrebări 'filozoafe' şi să facă pe deşteptul, atunci tăcea cu gura deschisă. Îşi pierduse figura de şmecher care stă la pândă să te prindă cu prostia, privirea dintr-o parte printre ochii întredeschişi într-un zâmbet şiret şi cu mâna dreaptă la bărbie. Nu făcea însă decât să se holbeze pur şi simplu la înger.

Sax îşi aminti acea seară în parcarea de lângă Herăstrău. Văzuse o ma-

şină hâţâindu-se într-un ritm cunoscut şi zâmbise, ştiind ce o să descopere – doi puştani trăgându-şi-o pe bancheta din spate. Se apropiase neauzit, dar se oprise blocat la câţiva metri depărtare, totuşi destul de aproape pentru a vedea cu claritate scena. Maşina se mişca în continuare, însă prin mişcarea numai a unui singur participant. Celălalt rămăsese cu mâinile lipite pe geamul din spate, privind terorizat. Era Trompi cu un individ mult mai în vârstă, Trompi pe rol de fetiţă. Îngheţase sub şocul surprizei. Sax îşi aminti cum îşi plecase privirea şi se îndepărtase tăcut. Pentru o săptămână, se evitaseră reciproc. Încercase să-i spună lui soră-sa, Cristina: Proasto, iubitul tău e bulan. Cum îl mai poţi atinge? Trompi e homosexual. Ce dovadă mai vrei că stă cu tine doar din interes, că se uită numai după banii lui tata?! Dar nu prinsese momentul prielnic, apoi renunţase. Când în fine rămăseseră singuri într-o zi, Trompi îl întrebase: De ce-ai tăcut? De ce nu te-ai întors împotriva mea? Nu putuse decât să ridice din umeri. De ce-i ataci pe homosexualii din WC-uri şi cu mine n-ai nimic? Îi răspunsese cu stăpânire în glas: N-am nimic cu homosexualii. Dacă n-ar fi fost ei aş fi găsit altceva, aş fi...” şi plecase încercând să-şi controleze tremurul bărbiei şi al mâinilor, în timp, aproape totul revenise la normal şi nimeni nu aflase. Aproape totul. Dar cine ştie ce înseamnă cu exactitate ’totul’ şi ’nimic’.

Sax se ridică, ieşi din club, schimbă mini-discul şi se urcă în primul autobuz spre Universitate. Apoi, în primul spre Piaţa Victoriei şi de acolo, pe jos, pe Aviatorilor, spre spital. Privi în jur, artera dreaptă şi largă, statuia Aviatorilor în zare, palatul Guvernului în spate, şi încercă să-şi imagineze lumea nemuritoare din care venea îngerul. Cerul plin de aripi, drumurile pline de trupuri zvelte, sculpturale, cenuşii, feţe tinere, priviri metalice, senine dar incisive, ascunzând experienţe de secole în spatele frunţilor.

Dumnezeule, era imposibil să-ţi închipui o lume fără timp, fără moarte, boli, suferinţe! Era prea mult pentru cât putea cuprinde Bulevardul Aviatorilor.

Pe de altă parte, dacă Timpul era cu adevărat, aşa cum le dezvăluise îngerul, doar un virus, o infecţie alienând textura Universului, atunci problema se rezuma la... antidot!

Sax ciocăni uşor la uşa separeului. Cristina se strecură afară ca o umbră. Mama privea fix în tavan. Era întinsă în pat, învelită cu pătura albastră, de spital. Sax se apropie, se lăsă în genunchi lângă pat şi o mângâie pe păr. „Sărut-mâna, mamă. Sunt eu, Tilă”. Înghiţi în sec la lipsa ei de reacţie şi o sărută pe frunte.

PETALE MOI

Îngerul îi luă mâinile şi i le lipi de zid: „Intră în perete, nu-ţi fie frică”.

Lui Sax îi era frică şi tremura, dar prezenţa îngerului şi palmele sale mari, călăuzindu-l, împingându-l înainte, îi răpiră puterea de ripostă. Nu mai simţea nimic altceva în afară de teamă. Nici mândrie ori bravură, nici nobilul spirit de sacrificiu. Numai frica. Două frici i se zbăteau în capul pieptului. Frica de a atinge Ciuma şi o alta mai grozavă care-l împingea înainte şi pe care nu şi-o putea explica ori controla. Gura îi era uscată, ar fi închis ochii, dar nu reuşea, a doua teamă ţinându-i deschişi, trezindu-i curiozitatea să vadă ce se va întâmpla. Era ca un animal înăuntrul lui, străbătându-i intestinele, rotindu-i-se cu frenezie în stomac.

Suprafaţa Ciumei era moale, ca o pastă, ba chiar mai moale şi călduţă, masându-i mâinile ce i se scufundau în ea. În câteva clipe era supt în perete, în lichidul gălbui-cenuşiu, călduţ şi protectiv. Un vârtej îi răscoli sângele, îi tulbură plămânii şi-i ieşi prin gură. Se simţea uşor, plutind, cu venele golite şi carnea de pluş, imagini îl inundau într-un şuvoi colorat, aveau o mireasmă familiară... Miros de apă de toaletă, Armani, tatăl lui Sax zâmbind vulpeşte din colţul gurii, era tatăl lui, Doamne, ce dor îi fusese de el! Nu-l mai văzuse de mult...

Şi mirosul de nuci şi prăjituri, mama sa, înaltă, bine făcută, cu un aer sigur şi faţă liniştită, fericită de prezenţa familiei în jurul ei, de solicitările lor ce o făceau să se simtă utilă, ocupată, iubită. O strălucire stinsă, argintie, pulsa la tâmplele ei, Sax remarcă dar nu-i acordă atenţie, mai important fiind că erau împreună, că era bine, că tatăl lui patrona din capul mesei cu un aer mulţumit. Un nod i se zbătea în piept. Se repezi la ei şi-i luă în braţe, Cristina punându-şi şi ea palmele peste mâinile lui Sax.

* * *

Acceptase propunerea îngerului. Era cel mai în măsură să o facă.

„Ciuma de Sticlă este doar animalul de pradă care vânează şi se hrăneşte cu timp. Cam ce faceţi voi când aveţi mulţi şoareci într-o casă şi aduceţi o pisică să-i stârpească. Din păcate însă, şoarecele nostru a suferit mutaţii şi acum este mult prea mult peste posibilităţile Ciumei”.

„Şi atunci puneţi otravă pentru şoareci. Eu voi fi otrava voastră.”

„Cam dramatic spus, dar ăsta e motivul pentru care nu putem folosi Ciuma şi produsele ei. Nu putem otrăvi pisica ca să ajungem la şoareci.”

* * *

Erau la o recepţie la ambasadă, pe care tatăl lui, consulul României în Kenia, o organizase de Ziua Naţională a României. Tatăl, îmbrăcat la un costum închis la culoare, strălucea printre invitaţi. Îl bătea pe Tilă pe spate şi acesta se umflă tot în pene. Întotdeauna aşteptase cu aviditate semnele de apreciere ori afecţiune ale tatălui. Ceva îi umbri pentru o secundă bucuria, o amintire, dar trecu imediat şi-l privi iar cu dragoste. Mama era la doi paşi mai încolo, întreţinându-se cu soţiile altor diplomaţi. O prezenţă solidă, înrădăcinată în realitate, în viaţă. Cristina era în grădină, pe o bancă din piatră, conversându-se cu unul dintre puştii ambasadei. Un şmecher, tipul de mascul feroce, frumuşel altfel şi bine făcut. Exact genul pe care o fată cu capul pe umeri, care ştia ce vrea de la viaţă, ar fi trebuit să-l ocolească. Dar soră-sa era din categoria celor atrase doar de soiul rău, sfârşind în mod inevitabil lângă unul din ăştia. Ea era totuşi, adică-i părea lui Tilă, un pic prea mare pentru vârsta pe care ar fi trebuit s-o aibe aici, în Kenia, şi mama sa cu diademă de lumină argintie pe cap, ceva era în neregulă, dar nu vroia să strice ziua...

* * *

Erau în vizită la o mănăstire. Într-un tur al Moldovei, cu maşina. Sax era Tilă, adică băiatul cuminte, cu rezultate bune la şcoală, mersese chiar la Olimpiada de Matematică. Tatăl îi spunea ’fustiţă’, pentru că se grăbea tot timpul să caute protecţie şi ajutor de la mamă.

Era cald şi însorit, picturile crăpate de pe pereţii bisericii şi cerul albastru umplându-i pieptul de mulţumire. Mama şi tata se plimbau mână-n mână, râzând şi gungurind ca nişte porumbei...

* * *

Erau în Herăstrău, pe lac, părinţii într-o barcă, Tilă cu soră-sa într-alta. ’Bărbaţii’ vâsleau alene în toropeala zilei de vară. Mama era întinsă pe spate peste băncile din barcă, sprijinindu-şi capul în poala tatălui. Nimic din oficialul ambasadelor, doar un tricou întins pe burta crescută de-a lungul anilor şi pantaloni scurţi, mâinile ude până la cot, făcându-i şmechereşte cu ochiul lui Tilă şi arătând spre Cristina. Bosumflată pentru că trebuise să vină cu ei în loc să accepte invitaţia şmecherului cu care se ţinea în acea perioadă. Pufniră în râs, iar ea o chemă pe mamă, care se

ridică zâmbind îngăduitor. Coroniţa de lumină argintie reflecta razele puternice ale soarelui şi Tilă îşi feri privirea lăcrimând...

* * *

Erau în spital, la Parhon. Mama era în halat de pacient. Slăbită. În braţele tatălui. Doctorul tocmai îi anunţase că în ciuda tuturor eforturilor, tratamentul nu dădea efectul scontat şi că lucrurile se puteau complica...

* * *

Mama slăbind şi pierzând în înălţime, palidă, fără acel aer al ei de mulţumire şi stabilitate. Se răstea la tata, iar el îşi lăsa capul în piept şi părăsea camera...

* * *

Iar în spital, boală, o cască de argint îi înconjurase capul, hârtia de divorţ aruncată pe noptiera de lângă pat, suspine, tăcere, boală...

* * *

Se trezi brusc. Răsufla şuierat. Era întins pe fosta masă de ping-pong din sala centralei termice. Iulia era aplecată asupra sa. Îngerul nu se vedea nicăieri.

„Unde e El?” întrebă răguşit.

„În subsolurile de sub palat”, răspunse ea şi se îndepărtă de masă. Zâmbi: „De aseară ai picat într-un somn foarte adânc. N-ar fi trebuit să te trezeşti aşa repede. Organismul tău urma să reînceapă uşor, uşor, lucrul. Oricum, inocularea a fost cu succes. Dacă mai aştepţi puţin o să se întoarcă şi El”.

Inocularea?! Capul şi era greu, gura uscată, dar numai gândul la ele şi-i rezolvă problemele. Se simţea bine, poate doar un pic mai uşor ca de obicei. Obişnuia să fie înalt şi solid, cu ceva greutate, după cum se exprima tatăl lui. Acum însă, se simţea ca un fulg. Se ridică în şezut şi sări de pe masă. Îşi privi mâinile şi rămase şocat. Iulia îl întoarse spre unul din pereţii de sticlă, care la atingerea ei devenise ca oglinda. Un fior îi chirci burta şi-i arse creierul. Arăta precum o păpădie, mai mult, precum un carnaval înflorat. Pielea îi era toată încreţită în pufi galbeni, ori înflorată în petale moi şi

catifelate, ochii îi erau două floarea-soarelui în miniatură, tot corpul îi fremăta în adierea vântului, era gol, hainele grămadă lângă masa de ping-pong. Era cumva erotic, complet străin, nepământean, înfricoşător şi totuşi atrăgător. Iar sexul său, o Doamne, îi era jenă să şi-l privească, dar nu-şi putea opri fascinaţia. Pe care o surpinse şi în ochii Iuliei.

„Fiecare puf e un spor purtător de antidot”, şi şopti ea trecându-şi degetele peste moliciunea umerilor spre piept, „fiecare atingere, o atingere mortală pentru Timp”, zise ea suflându-i uşor în ceafă, în timp ce vârfurile degetelor i se plimbau peste petalele omoplaţilor, în jos, spre şale, „fiecare sărut, un sărut ucigaş împotriva morţii!”

Îl întoarse spre ea şi-l sărută voluptuos. Limba ei se strecură şarpe lung printre buzele lui pe gât în jos, mâinile lui erau tulpini noduroase mângâindu-i abdomenul translucid, agitându-i viaţa luminoasă de sub piele, extinzându-se spre vaginul ei... Sexul său era un lujer cu petale galbene, creţe, pătrunzând-o în sus, spre abdomen, piept, gât, gemetele ei, respiraţie grea, limba i se retrase din el, icnea de plăcere şi se sprijini cu palmele de masa din spate, deschizându-şi picioarele şi mai mult. Fiinţele subcatanate îi intraseră într-o agitaţie turbată, el îi ajunsese în piept, sânii îi erau umflaţi, gemea, urla de plăcere, iar penisul lui se desfăcu într-o floare ce-şi răspândi polenul în ea.

Iulia tresări violent, sub piele îi jucau focuri de artificii, intră în convulsii, cu gura căscată, un lichid gălbui-albicios scurgându-i-se peste buza inferioară. Avea ochii sticloşi, şi mângâie părul lui lucios ca mătasea porumbului, faţa, răsuflă adânc încă o dată şi căzu inertă pe masă.

Sax se retrase speriat, făcu doi paşi înapoi şi căzu în genunchi: „Iulia?!” Tremura cu tot corpul în frisoane, „Iulia?” Frica îi ştrangula intestinele. „„...nu putem otrăvi pisica ca să ajungem la şoareci/deci eu sunt otrava voastră...”, îşi aminti el de înger.

Se ridică şi o luă în braţe. O aşeză pe masă cu grijă. Era moartă. Luminile de sub piele se stinseseră, lichidul gălbui îşi pierduse culoarea, pielea ei devenise ca o marmoră străbătută de vine albastre. O omorâse! Era o otravă pentru Timp şi copiii Lui. Şerpii cu textură de revistă şi capete de femei se risipiră panicaţi, dispărând în semiântunericul subsolurilor. Îi venea să verse, dar senzaţia de greaţă dispăru imediat. Se simţea bine. Organismul i se regla automat la o stare optimă.

Se îndepărtă cu spatele la trupul Iuliei. Ajunse la scările spre ieşirea din bloc şi auzi fâlfâitul viguros al aripilor îngerului. Îngheţă pe prima treaptă, nehotărât, gata s-o ia la fugă în sus, spre stradă, ca întotdeauna în ultimul timp după ce făcea vreo prostie. Fugea de poliţie, fugea de şcoală, fugea de

tatăl său, de răspundere, de raţiune, de normalul cotidian ce-i luminase copilăria, dar şi fusese furat în ultimii ani.

Dar el nu mai era normal. El era Antidotul. Rânji şi coborî treapta, aşteptându-l pe înger. Silueta acestuia acoperi tunelul, prietenoasă şi masivă. Rânjetul i se înmuie. Îngerul radia de încântare: „Arăţi minunat, prietene! Unde-i Iulia?” Sax respira cu greutate. Îşi lăsă capul în piept, apoi şi-l ridică din nou. Îl privi în faţă, în ochii Lui mari şi argintii, dezorientaţi acum, în zâmbetul ce-l dispărea încet. Ştia, ştia dar nu credea că o să se întâmple, nu credea că Iulia ar... că Sax ar fi putut...

Îl ocoli şi se îndreptă spre camera centralei, masa de ping-pong, trupul rigid. Privea fix, înmărmurit. Minute în şir. Pentru o fiinţă dintr-o lume fără timp probabil că nu însemna nimic diferenţa dintre o secundă şi câteva minute, câteva ore. Sax se apropie şi aşteptă în tăcere. Alte zece minute, douăzeci, se îngrijoră că i s-a întâmplat ceva, dar pieptul i se mişca ritmic, ochii-l priveau fix faţa Iuliei, nici un alt semn de viaţă. Îl luă de umeri şi îngerul se prăbuşi în genunchi. Brusc, ca tăiat de o seceră invizibilă. Se aplecă să-L susţină şi-L depuse uşor pe pardoseală.

Plângea fără zgomot, cu tot trupul cutremurându-i-se. Se retrase spre perete. Aripile i se întinseră pe zid ca nişte pânze de păianjen, îşi trase genunchii la gură şi sughiţa cu lacrimile rostogolindu-se precum pietricelele pe pielea cenuşie.

„Îmi pare rău”, reuşi Sax în fine să rostească, şi imediat îi fu ruşine. Ce putea însemna părerea de rău comparativ cu pierderea?

„N-am realizat ce mi-ai spus Tu – că eu sunt Otrava. Nici nu ştiu cum am făcut-o. Nu m-aş fi atins niciodată de ea, n-am gândit nici o secundă ce-am făcut. Dar nu m-am putut opri. Am omorât-o pe Iulia!”

„O maşină erotică”, şopti El printre sughiţuri.

„Poftim?”

„Eşti o lampă care o să atragă toţi fluturii. Nimeni n-o să-ţi poată rezista. Eşti un magnet erotic. Răscoleşti toate instinctele în orice muritor. Nimeni n-o să ţi se opună.”

„Deci ştiai?” întrebă evidentul, stupefiat.

„Da, dar nu trebuia să te trezeşti aşa devreme.”

Tremura. Glasul îi era sugrumat.

„Am omorât-o pe Iulia”, repetă stupefiat Sax.

Se aşeză în genunchi lângă înger şi-L apucă de bărbie, ridicându-i faţa, ochii în ochii lui, polen pe seceră rece. Pastile de mercur i se încurcau Străinului pe obraji, căzând, arzându-i pieptul.

„Iulia era cumva nemuritoare, sau era cumva în afară... ce era Iulia?”

articulă în final reglându-şi respiraţia.

„Ce era Iulia? Ce-ai vrut să spui că nimeni n-o să-mi reziste?”

Îngerul tăcu. Lacrimile se opriră. Obrajii încremeniră stâncă. Sprâncenele, pilitură de fier, se destinseră. Pieptul se înălţa ritmic. Nici un cuvânt, nici un sunet nu tulbură tăcerea nerostită. Întinse mâna spre puşti şi-l trase spre el cu blândeţe, dar ferm. Într-un final, Sax cedă şi îngerul îl luă în braţe ca pe un copil şi începu să-l mângâie pe mătasea părului cu palmele-i grele. Sax simţea nevoie de mini-discul său. Degetele lui ardeau sticla Ciumei înfigându-se ca nişte gheare în podeaua cristalină.

„Ce-ai vrut să spui?” repetă Sax năuc, neputând refuza firul rece al adevărului. Sârme oţelite pe baloţi din fulgi. Se sufoca. Puful şi petalele trupului fremătau violent. Avea impresia că rădăcini aţoase îi strângeau plămânii în chingi.

„Trec ţigani pe drum/ Drumu-i plin de fum... / Sub un cer violet”, murmura el nervos, „într-o vară... eu la ţară... am o casă...”, gâfâia şi florile ochilor îi plângeau seminţe negre.

Se lăsă moale sub apăsarea palmei îngerului. Se destinse şi privi în gol, ca anesteziat. Respira adânc, şuierat.

„Te-am făcut special să ucizi timpul, dar nu poţi salva viaţa temporală. Aveam nevoie de un voluntar, altfel ai fi murit la inoculare.”

Tăcere. Grea şi rece. Mâna îngerului încetă să mai mângâie. Sax era liber să plece. Dar unde?

FIREA LUCRURILOR

Sax îşi deschise ochii cu vibraţii de petale ce îşi pierduseră strălucirea de galben însorit. Lumina era blândă, iar el nu percepea nici o durere. Era doar mai uşor, aproape un puf de păpădie.

Se afla într-un tub de sticlă izolându-l de restul lumii. Îşi ridică uşurel capul şi-şi privi trupul – fusese acoperit cu tricoul Saxon. Zâmbi, simţind că parcă mai capătă în greutate.

„Boga şi Carmen au fost pe aici. Ţi-au adus tricoul”.

Vocea mamei! Îşi întoarse faţa spre dreapta şi o fixă cu privirea, lângă patul lui, ţinându-şi capul sus, vorbind cu o voce sigură. Zâmbind trist şi fericit în acelaşi timp: Sănătoasă!

„Ştiu. Îngerul a fost la mine şi mi-a povestit tot...”

Vocea i se pierdea, dar luptă să-şi păstreze zâmbetul pe buze. Sax începu să râdă fericit pentru că mama lui va trăi. Deşi el ştia că îngerul o minţise. Dumnezeu este Timpul, iar după moarte Timpul nu mai există şi deci

nimic nu mai poate fi! Ei, îngerii, ştiau că dincolo nu se află nimic. Sax râdea fericit.

Se opri când auzi vocea tatălui. Tatăl! Seminţe negre se rostogoliră pe pernă.

Cristina era şi ea în încăpere. Împreună cu Trompi, bulanul. Strălucea de satisfacţie când el o ţinea de mână. Avu tendinţa să-i spună totul despre Trompi, dar se abţinu şi zâmbi liniştit – unele lucruri nu pot fi schimbate. Dar astea dau strălucire vieţii de muritor! Înţelesese.

Cristina cuplă un cablu într-o mufă a tubului de sticlă şi apăsă o tastă. Muzica se revărsă peste el. Simţi că redobândeşte o greutate corporală şi în acelaşi timp era mult mai uşor, gata să plutească. Muzica îl transforma în războinic în armură, dar un războinic care nu se mai supunea legii gravitaţiei. „Trepte către ceruri”, muzică magică, vrăjitorie albă asupra simţurilor lui amorţite. Noaptea venea încetişor cu reflexe sticloase.

EPILOG

Îmi aduc aminte că totul s-a petrecut în toamna unui an. Nu ştiu care exact pentru că toţi îmi par la fel şi au nume complicate ca să le reţin.

Îngerul şi-a respectat promisiunea şi, după ce am murit, m-a aşteptat. Însă nu la porţile Paradisului, după cum îi promisese mamei, ci pe terasa Palatului CFR. Cu trupul lui zvelt şi cenuşiu acoperise fisura în cerul Bucureştiului, prin care fusese injectată Ciuma de Sticlă. A rămas ca o statuie suspendată deasupra Palatului CFR. Oamenii vin din toate colţurile globului să i se închine pentru că ne-a salvat. Bucureştiul a devenit loc de pelerinaj, capitala sfântă a lumii.

Zi după zi, lună după lună, an după an, stăm invizibili pe terasa palatului şi privim lumea. Nu cunoaştem nerăbdarea ori plictiseala. Nu ne mai stă în fire.

